

Som tonåring drömde jag om berömmelse. Nu står jag där på mitt museum Sandgrund, framgångsrik och känd, med större delen av livet bakom mig, på gränsen till panik.

Jag känner kallsvetten bryta fram i pannan, kinderna blossar. Vart jag än vänder mig möts jag av glada, förväntansfulla akvarellentusiaster. Man undrar om teknik och tillvägagångssätt, vilka färger, vilket papper, hur att få fram en viss mängd ljus. Hur lång tid tar det att måla en akvarell? Någon tycker att tavlorna är för mörka. Varför målar jag inte med lite gladare färger? Om akvarellteknik har jag egentligen inte mycket att säga. Inte för att jag har några hemligheter att hemlighålla, inget recept på hur man bär sig åt. Men utbildningen till konstnär är minst lika lång som för en läkare. Tusen och åter tusen arbetstimmar. Hela livet.

I flera år var jag inte vaken nog att ta in nya intryck utan målade samma bild om och om igen. Jag målade hellre det jag tänkte mig än det jag såg. Under mina morgonpromenader brukade jag roa mig med att leka utomjording och låtsas se världen med nya ögon, låta mig överraskas av den gröna skillnaden mellan en gran och en tall i just dagens ljus. Det är ett sätt att öva blicken - för att undgå slentrian. Det mesta är beskrivet förut, men ingen ser ju just detsamma som jag. Så länge jag är nykter och håller ögonen öppna behöver jag inte ängslas över upprepning. Den grå vardagen behöver inte vara så grå, om man själv har möjlighet att välja dagens färgskala. Plötsligt kan en ny verklighet uppdagas för en. Det är det som är så fantastiskt med att vara vid liv, att det alltid finns så mycket kvar att upptäcka. Åkersorkens fortplantning är t ex helt okänd.

"Det gäller att ta tillvara på det första intrycket och hysa vördnad för den egna upplevelsen", menade Bror Hjort. Och; "att vara alldeles för djävligt fräck, men from som ett lamm. Och ömsint. Man måste tycka själv att det är vackert när man spelar. Det är livet vi älskar, det outgrundliga, skrämmande, fasansfulla, men dock underbara och det är dess hemlighet vi söker".

Som landskapsmålare är man beroende av vädret, även när man sitter inne. I Lofoten brukade jag sitta i fönstret och se det ena lågtrycket efter det andra rulla in över Vestfjorden. Den ständigt växlande väderleken passade mitt akvarellkynne. I ena stunden sol och klar himmel och i den andra en svart snöby. Jag måste skynda med penseln innan allt raderades.

Det stora går igen i det lilla. Enheten i mångfalden, mångfalden i enheten. Det kan lika gärna handla om mossan på ett flyttblock som en blinkande spansk stjärnhimmel eller timmerfottare i Ångermanälven, svärtan i en skogstjärn, en ko med blomsterkrans kring hornen, fru Bojan rökande hemma i vardagsrummet, lilla dottern Irma med dockvagn eller gossen Sven med leksaksbil, solglimtar, åskvädersmoln, snöyra, fabriksrök.

Det bor nog en liten dinosaurie i mig, för jag har alltid intresserat mig för sådant som dör ut. I det långa loppet försvinner ju allt och alla. Gräs och skog vandrar in över våra motorvägar och kollapsade varuhus. Till slut kommer ingenting annat än grus återstå av våra strävanden.

Med tiden har besattheten att måla avtagit, jag arbetar inte aktivt med penseln mer än högst ett par timmar per dag. Ändå lever jag större delen av min vakna tid i konsten. Jag går ut och går, jag kör bil, jag ser på TV med blicken skärpt. Och överallt dyker "motiven" upp. Det kan lika gärna vara grannens solrosåker, som ett sopberg i "Dokument utifrån" eller de svarta rökpelarna över ett sönderbombat Syrien, den röda ladan jag passerar på väg till ICA, musen som katten kommer hemjämmande med, en översnöad cykel, ett vackert moln, ett visst ljus över sjön, blänket i en glasskål, det svarta flimret i en björkdunge, några snöflingor som

barnen klippt till på förskolan och klistrat på fönstret, en hotellinteriör i en rese katalog, ett gammalt urblekt familjefoto, en trehövdad kalv i formalin på Naturhistoriska museet i Göteborg, en uppstoppad nötskrika, en urtvättad persisk matta på en piskställning mellan hyreshusen i Skoghall, en spegelsal i Versailles, en mossig sten, en trasig stol, en moské, ett tauerat sjömansbröst, insnöade gårdar på Österlen, då vemodet rullar in som i Ted Ströms Vintersaga. Ingenting är värt mer eller mindre i mina ögon. Och när allt kommer omkring är det ändå ljuset som är själva motivet. Rembrandt hade förmågan att ge ljuset själ. Ljuset som människans röst. Den flämtande lågan som hotas av det stora mörkret.

Lars Lerin